

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΤΡΟΦΑΙ

I.

Τῆ μητρὶ μου.

Π

οθῶ τὸ βῆμα μου ποθῶ νὰ ἀναπαύσω τέλος
εἰς τὴν ὠραίαν κορυφὴν τοῦ προσφιλοῦς χωρίου,
ὅπου ἐκρότει εὐθυμος ὁ βρεφικός μου γέλως...
εἰς τὸ χλοάζον σκῆνωμα τοῦ παιδικοῦ μου βίου.
"Ω! νοσταλγῶ πολὺ πολὺ, θέλω μητρὸς ἀγκάλην,
θέλω μητρὸς φιλήματα, καί... τῆς μητρὸς μου πάλιν.

Παῖς ἤμην ἀφελής, μικρὸς, βρέφος σχεδὸν εἰσέτι,
Μὲ τὴν ποικίλην ἔπαιζα ἀκόμη χρυσαλῖδα.
— Ἄ ἦσαν εὐθυμα πολὺ τὰ παιδικὰ μου ἔτη —
"Ὅτε αὐγὴν τινα μ' ὑγρὰ τὰ ὄμματά μου εἶδα,
καὶ εἶδα: "Ἄλλος οὐρανὸς νανοίγεται ἐμπρός μου,
"Ὁραῖος ἦτο καὶ αὐτὸς ἀλλ' ὄχι ἰδικός μου!

Καὶ δάκρυ ἐκυλίετο θερμὸν ἐκ τῶν ὀμμάτων,
καὶ τότε εἶδον στεναγμὸς καὶ δάκρυ τί καλεῖται.
Καὶ πρὶν ἔχυνα δάκρυα, ἀλλ' ἄλλο τῶνομά των.
"Ὡ ἦσαν τέκνα τῆς χαρᾶς ἐκεῖν' οἱ μαργαρίται.
Καὶ ἔκλαια, καὶ ἔκλαια... κί' ἐγγύς μου δὲν ἐφάνη
ἡ μήτηρ μου μὲ ἀσπασμὸν τὸ δάκρυ νὰ ξηράνη.

Πολὺ μακράν τῆς ἔφυγα, μακράν τῶν ἀδελφῶν μου,
μακράν τῆς γῆς τῶν πόθων μου τῶν παιδικῶν ὀνείρων,
ἀφῆκα τὸν λειμῶνα μου, τάνθη, τὸν οὐρανόν μου,
ὅπου ζοῖν ἀνέφελον ἐπέρων μέσφ μύρων,
κ' ἠθέλησα νὰ ὑψωθῆ, νὰ βυθισθῆ τὸ φῶς μου
εἰς ὕψη ἄλλα, ἀγνωστα, εἰς βάθη ἄλλου κόσμου.

II.

"Ω! βῆμα νὰ μὴ ἔκαμνον· τυφλὸς ἄς ἤμην μάλλον
κί' ἀπλοῦς ἀγρότης· εὐσεβὴς θὰ ἤμην κἂν κί' εὐδαίμων.
Τί ὄφελος τὸ πνεῦμα μου ἂν εἶδε κόσμον ἄλλον,
καὶ πάσχει ἡ καρδίᾳ μου καὶ δέρετ' ὑπ' ἀνέμων.

Ἄ! ἡ καρδία ἡ ἀγνή ποῦ εἶνε τοῦ παιδίου,
ἦν εἶχεν ὅτε ἀφελές εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐβίου;

Μειδίαμα τὸν βίον μου ἐκόσμει τότε ὄλον
καὶ πᾶς τοῦ στήθους μου παλμός ἐτόνιζε τὰ χεῖλη,
Πᾶν ἔπος, πᾶν μειδίαμα ἦν ἄσμα μυροδόλου,
κ' ἦν προσευχὴ πᾶν ἄσμα μου καὶ προσευχὴ ποικίλη.
Ἐγνόουν τ' ἦτο ὁ Θεός· ἀλλ' ἐθεώμην μόνα
Τὸν ρύακα, τὰ ἄνθη του ἀγνὰ, τὴν ἀηδόνα.

Ἐκεῖ τὰ ὕψη τούρανου ἦσαν πολὺ πλησίον
διὰ τὸν ἀφελῆ μικρόν· εἰς τοῦ παιδὸς τὸ ὄμμα
ἐλόκληρον τὸν οὐρανὸν κατεῖχε τὸ χωρίον
βαστάζον εἰς τοὺς λόφους του τὸ γαλανόν του δῶμα.
Ἄ πόσον εἶσθε θελκτικαὶ καλά μου ἀναμνήσεις.
Κ' ὑμᾶς ὡς τὴν μητέρα μου ἐπόθησα ἐπίσης

Ὡ τόσα μ' ἐνθυμιζήτε τάγροτικῷ μου κόσμου,
τόσα ὥρατα ὄνειρα καὶ μὲ παλμὸν ὀπίσθον!
Σεῖς μάναζήτε πρὸς στιγμὴν καὶ φέρετε ἐμπρὸς μου
ἐκείνην τὴν εἰκόνα μου, ἐκεῖνον μου τὸν βίον.
Ἐάν τὰ στήθη μου ποτὲ ἀρίνουσι τὸν στόνον
ὡ τοῦτο τοῦτο γίνεται εἰς ἀναμνήσεις μόνον.

Τὸ πᾶν μὲ σάβανον ὠχρὸν ἐντός μου ἐνεδύθη.
Πόσας γλυκεῖας προσευχὰς ἐτόνιζ' ἡ ψυχὴ μου
ὅτε νεκρὸν προσέδλεπον! πῶς ἔπασχον τὰ στήθη . . .
κ' εἰπόμην εἰς τὸ φέρετρον μετὰ μορφῆς πενθίμου.
Καὶ βλέπων ἄνω ἐκλίνα εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ χῶμα
κι' ἐλάλει εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸ παιδικόν μου ὄμμα.

Τώρα; . . . προχθὲς διήρχετο ἐμπρὸς μου ἔν φορεῖον
ἐγκλείον εἰς τὰ στέρνα του λευχείμονα παρθένου,
πρὶν αὕτη, τῆς καρδίας της ἐκλέξῃ τὸν νυμφίον
ὁ οὐρανὸς τῇ ἔστειλε νυμφίον μνημα χαίτων,
καὶ τὴν παρθένον ἐκλαίεν ἐπόμενον τὸ πλῆθος,
'Ἄλλ' ἔμεινεν ἀνόληγτον τὸ ἰδικόν μου στήθος

Ἐμάρανε τὰ στήθη μου ἡ μόνωσις, ἡ λύπη.
Εἰς ἔξην γῆν ἄνευ μητρὸς καὶ πάντη πάντη μόνος,
κανεὶς θωπεῖαν τρυφερὰν δὲν ἤκουσα νὰ μεῖπη
καὶ τῶν παλμῶν μου ἔγινεν ὁ κόσμος δολοφόνος
ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος μ' ἐφάνη ἡ κοινωνία,
καὶ ἐβυθίσθη εἰς παγετὸν ἡ νέα μου καρδία.

III.

Καί ὅμως ἔρχονται στιγμαί — ἀλλόκοτος εὐδία! —
 ὁπότε τῆς καρδίας μου τοὺς πάγους ἀναλῦει
 ἀκτίς ἀγία, ἄγνωστος, καὶ πλημμυρεῖ ἡ καρδία,
 κί' ἐκ τῶν βλεφάρων μου θερμόν τὸ δάκρυ ἀνασφύρει.
 Καὶ τότε μ' εἶνε προσφιλῆ τὰ πάντα, κ' ἡ ἀγκάλη,
 τὸ γένος πᾶν ἀδελφικῶς ποθεῖ νὰ περιβάλλῃ.

Καί τότε... ἔχω τοῦ παιδὸς τοὺς πόθους καὶ τὰ στήθη,
 θρηνῶ καὶ διὰ τὰ χλωμά τοῦ φθινοπώρου φύλλα.
 Ὡς ἴσως ἡ καρδία μου πολὺ δὲν μετεδλήθη,
 καὶ ὅταν εἰς τὸ φύλλωμα στενάξῃ ἡ Φιλομήλα
 καὶ ἀναπνεύσω διαυγῆ τὴν αὔραν τῶν ἀγρῶν μου
 ὦ! ἴσως πάλιν αἰσθανθῶ τὸν παιδικὸν παλμὸν μου.

(1883)

G. A. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΣΜΟΝΕΙ ΜΕ!

Δησιμόνει με! Ποθῶ, ποθῶ νὰ ζήσω ἐν τῇ λήθῃ...
 νὰ μὴ κινῆ ἡ μνήμη μου παλμούς εἰς ἄλλα στήθη...
 Ἐπόθησα ἀτάραχος ἡ δύστηνος νὰ λήξω,
 πάντα δεσμὸν κρατοῦντά με ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ῥήξω,
 καὶ ἔρημος νὰ κοιτασθῶ ἔς τὴν αἰωνίαν κλίνην
 χωρὶς γαλήνην.

Δησιμόνει με! μὴ ἐνθυμοῦ ποσῶς τὸ παρελθὸν μας,
 ἀφοῦ νὰ δύση εἶδομεν τὸ μόνον ὄνειρόν μας.
 Ἄφες νεκρὰ ἡ μνήμη μου νὰ μένῃ αἰωνίως,
 ἀφοῦ ἀψίνθου κύληκα μᾶς ἔδωκεν ὁ βίος...
 Ποθῶ, ποθῶ ν' ἀποσβεσθῶ ὡς ἄστρον σιγῆ δύον
 ἄνευ δακρῶν.

Δησιμόνει με! τί σ' ὠφελεῖ νὰ ἐνθυμῆσαι χαίρων
 τὸ εὐτυχές μας παρελθὸν ἀφοῦ ἀπέπτη πλέον;
 Μὴ ἐνθυμοῦ! ἀλλ' ἀφροντίς σὺ ζῆθι γηθοσύνως...
 ἄς μὴ σέ ψάσῃ στεναγμὸς, ἄς μὴ σέ πλήττῃ θρήνος!
 Σὺ ζῆθι, τρύφα εὐχαρὶς εἰς χαρωπάς θαλάσας
 μετ' εὐτυχίας.

Δησιμόνει με! εἶν' ἔτοιμον τὸ πῶμα τῆς πικρίας,
 θὰ τὸ ροφήσω ἀμυστὶ μὲ ἦθος καρτερίας...
 Κλίν' ἡ ψυχὴ μου ἐν τῇ γῇ ὡχρὰ, νεναρκαμένη,
 τὸ σῶμα πρὸς τὴν κλίνην του τὴν αἰωνίαν βραίνει...
 Εἰς σέ τὸ νέκταρ ἄς κινῶ, μὲ ἄνθη ἄς σέ ραίνει
 ἢ Εἰμαρμένη.

1885

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ